

Rzym określa wizję - Numer czternaście

Odbicia Chrystusa i kształtowanie obrazu Bestii: prorocza paralela w ostatnich dniach

Jeff Pippenger
2024-09-02

Moment, który linia proroctwa wskazuje jako czas, gdy Stany Zjednoczone tworzą obraz bestii — zarówno dla niej, jak i na jej podobieństwo — następuje wtedy, gdy róg protestantyzmu kształtuje obraz Chrystusa. To ukształtowanie zostaje wyraźnie zidentyfikowane w rozdziale dziesiątym Daniela, gdy Daniel ogląda sprawcze zwierciadło — wizję „marah”. Daniel reprezentuje tych, którzy oglądają Chrystusa, i w ten sposób odzwierciedlają Jego charakter. Sto czterdzieści cztery tysiące, których w rozdziale dziesiątym reprezentuje Daniel, kształtują w sobie obraz Chrystusa jedynie wtedy, gdy oglądają Jego charakter. Przez oglądanie stają się przemienieni.

Obraz bestii odzwierciedla bestię, a ukształtowanie obrazu bestii jest wielką próbą dla ludu Bożego, przez którą rozstrzygnie się ich wieczny los. Gdy kościoły protestanckie przejmą kontrolę nad rządem Stanów Zjednoczonych, utworzą obraz systemu Kościoła i państwa, odtwarzający strukturę kontroli, jaką władza papieska stosowała, zanim odebrano jej polityczne wsparcie. W tym samym czasie obraz Chrystusa zostanie ukształtowany pośród Jego ludu ostatnich dni. Byli jednak tacy, którzy byli z Danielem, ale nie ujrzeni widzenia, gdyż przed nim uciekli. Nie zdali próby związanej z kształtowaniem obrazu bestii, ponieważ nie pozwolili, aby w czasie próby obraz Chrystusa ukształtował się w nich.

Duchowa zasada odbicia urzeczywistnia się poprzez spoglądanie w lustro, które reprezentuje Chrystusa, a ponieważ wizja „marah” jest wizją sprawczą, obraz Chrystusa w lustrze wytwarza obraz Chrystusa w ludzkości. Zwykle lustro odbija obraz człowieka, który w nie patrzy, lecz duchowe zastosowanie tej zasady wprowadza zmienne związane z lustrem. Ten, kto jest jedynie „słuchaczem słowa, a nie wykonawcą”, „spogląda na siebie, odchodzi swoją drogą i natychmiast zapomina, jakim był człowiekiem”. Tacy ludzie patrzą w lustro i widzą jedynie ludzkość.

Druga grupa, która jest "nie słuchaczem zapominającym, lecz wykonawcą dzieła", widzi prawo Boże; widzi Chrystusa w zwierciadle. Dzieło polega na zrozumieniu, że zasada odzwierciedlenia ma rzeczywistość "naturalną" i rzeczywistość duchową. Daniel ukazuje tych, którzy wykonali to "dzieło", gdyż w rozdziałach dziewiątym i dziesiątym przedstawia dzieło, które rodzi duchową zasadę odzwierciedlenia.

W owych dniach ja, Daniel, byłem w żałobie przez trzy pełne tygodnie. Nie jadłem żadnych wybornych potraw, ani mięso, ani wino nie weszły do moich ust, ani też wcale się nie namaszczałem, aż upłynęły trzy pełne tygodnie. Księga Daniela 10:1, 2.

Gabriel udzielił Danielowi częściowej interpretacji widzenia z rozdziału ósmego, ale Daniel nie rozumiał wszystkiego.

I ja, Daniel, zemdlałem i chorowałem przez kilka dni; potem wstałem i zająłem się sprawami królewskimi; byłem zdumiony widzeniem, lecz nikt go nie rozumiał. Daniel 8:27.

Siostra White informuje nas, że Daniel starał się zrozumieć wyjaśnienie przesłania ósmego rozdziału Księgi Daniela, które Gabriel przekazał Danielowi w rozdziale dziewiątym.

Z nową i głębszą gorliwością Miller kontynuował badanie proroctw, poświęcając całe noce i dnie studiowaniu tego, co teraz jawiło się jako sprawa o tak ogromnym znaczeniu i tak całkowicie pochłaniająca. W ósmym rozdziale Księgi Daniela nie mógł znaleźć wskazówki co do punktu wyjścia 2300 dni; anioł Gabriel, choć polecono mu sprawić, aby Daniel zrozumiał to widzenie, udzielił mu jedynie częściowego wyjaśnienia. Gdy przed oczami proroka odślaniało się straszliwe prześladowanie, które miało dotknąć Kościół, opuściły go siły. Nie mógł już więcej znieść i anioł opuścił go na pewien czas. Daniel „zemdlał i był chory przez kilka dni”. „I zdumiałem się tym widzeniem” — mówi — „lecz nikt go nie rozumiał.”

Ale Bóg polecił swemu posłańcowi: 'Spraw, aby ten mąż zrozumiał widzenie.' Ten nakaz musiał zostać wypełniony. W posłuszeństwie temu poleceniu anioł po pewnym czasie powrócił do Daniela, mówiąc: 'Teraz przyszedłem, aby dać ci rozeznanie i zrozumienie'; 'dlatego zrozum sprawę i rozważ widzenie.' Daniel 8:27, 16; 9:22, 23, 25-27. W widzeniu z rozdziału 8 był jeden ważny punkt, który pozostał niewyjaśniony, mianowicie ten odnoszący się do czasu—okresu 2300 dni; dlatego anioł, wznawiając swoje wyjaśnienie, skupia się głównie na kwestii czasu." Wielki bój, 325.

W rozdziale dziesiątym dowiadujemy się, że Daniel miał zrozumienie „widzenia” i „sprawy”, lecz Daniel pragnął więcej światła, więc postanowił w swoim sercu znaleźć to zrozumienie i pościł przez dwadzieścia jeden dni. Tym samym reprezentuje on tych z czasów ostatecznych, którzy rozumieją duchową zasadę odzwierciedlenia, zobrazowaną przez naturalną zasadę odbicia. To zrozumienie ilustrują ich uczynki, a ich uczynki Daniel przedstawia jako dążenie do właściwego zrozumienia prorockiego słowa Bożego. Wyraźnym kontrastem wobec nich są ci, którzy uciekli przed widzeniem: nie szukali oni właściwego zrozumienia prorockiego słowa Bożego.

Prawda proroczego słowa Bożego, której zrozumienia Daniel łaknie, jest światłem dni ostatecznych, gdyż Daniel jest typem stu czterdziestu czterech tysięcy. Daniel zatem reprezentuje klasę, która stara się zrozumieć światło proroczego słowa Bożego, przedstawione jako ostateczna próba przed zamknięciem czasu łaski. W tym względzie to Objawienie Jezusa Chrystusa zostaje odpieczętowane tuż przed zamknięciem czasu łaski, ale jest ono także próbą, przedstawioną jako utworzenie obrazu bestii.

Powstawanie obrazu bestii bezpośrednio określa proces jego kształtowania. Tej rzeczywistości nie można właściwie określić bez uprzedniego zidentyfikowania głównego przedmiotu testu, bestii. To bestia ustanawia i określa, jak powstaje jej obraz.

Ale czym jest „obraz dla bestii”? I jak ma zostać utworzony? Obraz tworzy dwurożna bestia i jest on obrazem dla bestii. Nazywany jest także obrazem bestii. Aby więc dowiedzieć się, jaki jest ten obraz i jak ma zostać utworzony, musimy zbadać cechy samej bestii — papieżstwa.

"Kiedy wczesny Kościół uległ zepsuciu, odchodząc od prostoty ewangelii i przyjmując pogańskie obrzędy oraz zwyczaje, utracił Ducha i moc Bożą; i aby kontrolować sumienia ludzi, szukał poparcia władzy świeckiej. Rezultatem było papieństwo, Kościół, który sprawował kontrolę nad władzą państwową i wykorzystywał ją do realizacji własnych celów, zwłaszcza do karania 'herezji'. Aby Stany Zjednoczone utworzyły obraz bestii, władza religijna musi w takim stopniu kontrolować władzę cywilną, aby władza państwowa była również wykorzystywana przez Kościół do realizacji jego własnych celów." Wielki bój, 443.

Aby „dowiedzieć się, jaki jest obraz i jak ma być utworzony, musimy zbadać cechy samej bestii — papieństwa”. To bestia ustanawia widzenie, które jest próbą dni ostatecznych, która zostaje wprowadzona tuż przed zamknięciem czasu łaski. Daniel zrozumiał widzenie i sprawę.

W trzecim roku panowania Cyrusa, króla Persji, objawiono Danielowi, zwanemu Belteszassarem, pewną rzecz; a rzecz ta była prawdziwa, lecz wyznaczony czas był długi; i zrozumiał tę rzecz, i pojął widzenie. Daniel 10:1.

To jest widzenie "mareh" dwóch tysięcy trzystu lat. "Thing" to hebrajskie słowo "dabar", oznaczające "słowo". To samo słowo ("dabar"), które w wersecie pierwszym tłumaczone jest jako "thing", w rozdziale dziewiątym, wersecie dwudziestym trzecim, tłumaczone jest jako "matter".

A gdy jeszcze mówiłem w modlitwie, oto mąż Gabriel, którego widziałem na początku w widzeniu, lecąc szybko, dotknął mnie o czasie wieczornej ofiary. I pouczył mnie, rozmawiał ze mną i powiedział: Danielu, teraz przyszedłem, aby dać ci wiedzę i zrozumienie. Na początku twoich błagań wyszło słowo i przyszedłem, aby ci je oznajmić, bo jesteś bardzo umiłowany; dlatego zrozum tę sprawę i rozważ widzenie. Daniela 9:21-23.

Gabriel przychodzi do Daniela w odpowiedzi na modlitwę Daniela, związaną z oświeceniem, jakie Daniel otrzymał, gdy zrozumiał, że był w niewoli symbolizowanej przez rozproszenie z Księgi Kapłańskiej 26.

W pierwszym roku jego panowania ja, Daniel, zrozumiałem z ksiąg liczbę lat, o których mówiło słowo Pana przekazane prorokowi Jeremiaszowi, że dopełni się siedemdziesiąt lat spustoszenia Jerozolimy. Daniel 9:2.

Niewola wskazana przez Jeremiasza doprowadziła Daniela do niewoli „siedmiu czasów” zapisanej przez Mojżesza, która była zarazem „przysięgą” i „klątwą”.

Tak, cały Izrael przestąpił Twoje prawo, odstępując, aby nie słuchać Twojego głosu; dlatego wylały się na nas klątwa i przysięga, zapisane w Prawie Mojżesza, sługi Boga, ponieważ zgrzeszyliśmy przeciw Niemu. A On potwierdził swoje słowa, które wypowiedział przeciw nam i przeciw naszym sędziom, którzy nas sądzili, sprowadzając na nas wielkie nieszczęście; bo pod całym niebem nie stało się nic takiego, jak to, co uczyniono w Jerozolimie. Jak jest napisane w Prawie Mojżesza, to całe zło przyszło na nas; jednak nie zanosiliśmy modlitwy przed oblicze Pana, naszego Boga, aby odwrócić się od naszych nieprawości i pojąć Twoją prawdę. Daniela 9:11-13.

Na podstawie dwóch świadków, Jeremiasza i Mojżesza, Daniel zrozumiał, że spustoszenie, które zostało sprowadzone na Jerozolimę, było „kłątwą” „Mojżesza”, która została „wylana na” starożytny Izrael. Siostra White określa świadectwo Jeremiasza jako „Świadectwa dla Kościoła” i pod tym względem utożsamia Jeremiasza z Duchem Proroctwa ostatnich dni, gdyż „Świadectwa dla Kościoła” w ostatnich dniach są właśnie tym. Jeremiasz reprezentuje Ducha Proroctwa, a Mojżesz reprezentuje Biblię.

Daniel reprezentuje tych z dni ostatecznych, którzy na podstawie tych dwóch świadków rozumieją, że zostali rozproszeni, oraz którzy na podstawie Biblii i Ducha Proroctwa rozumieją, że zostali przebudzeni do świadomości faktu, tak jak Daniel, że on (oni) byli w niewoli, oraz że niewola została przedstawiona w proroczym Słowie Bożym.

Doświadczenie ludu Bożego czasów ostatecznych jest doświadczeniem dziesięciu panniei.

"Przypowieść o dziesięciu pannach z Ewangelii Mateusza 25 obrazuje także doświadczenie ludu adwentystycznego." Wielki bój, 393.

Czas zwłoki w przypowieści o dziesięciu pannach przedstawia to samo przebudzenie Daniela w rozdziale dziewiątym. Opierając się na dwóch uświęconych świadkach, Daniel uświadomił sobie, że całe jego życie było wypełnieniem określonego proroctwa w Słowie Bożym. To proroctwo skierowało Daniela ku środkowi zaradczemu, który był potrzebny, aby był przygotowany na to, co miało go spotkać już w następnym rozdziale. Podobnie, gdy millerycy wypełnili przypowieść o dziesięciu pannach, musieli się przebudzić i uświadomić sobie, że pierwsze rozczarowanie i zwłoka sprawiły, iż zasnęli. Wszyscy prorocy przedstawiają dni ostateczne.

Przebudzenie Daniela i przebudzenie millerystów to dwaj świadkowie przebudzenia stu czterdziestu czterech tysięcy w ostatnich dniach.

„Jezus i całe zastępy niebiańskie spoglądali ze współczuciem i miłością na tych, którzy ze słodkim oczekiwaniem pragnęli ujrzeć Tego, którego miłowały ich dusze. Aniołowie unosili się wokół nich, aby podtrzymać ich w godzinie próby. Ci, którzy zaniedbali przyjęcie niebiańskiego poselstwa, zostali pozostawieni w ciemności, a gniew Boży zapłonął przeciwko nim, ponieważ nie chcieli przyjąć światła, które zesłał im z nieba. Ci wierni, rozczarowani, którzy nie mogli zrozumieć, dlaczego ich Pan nie przyszedł, nie zostali pozostawieni w ciemności. Ponownie zostali skierowani do swoich Biblii, aby badać prorocze okresy. Ręka Pana została zdjęta z obliczeń i błąd został wyjaśniony. Zobaczyli, że prorocze okresy sięgają do roku 1844, i że te same dowody, które przedstawiali, aby wykazać, iż prorocze okresy zamykają się w 1843 roku, dowodziły, że zakończą się w 1844 roku. Światło ze Słowa Bożego rozjaśniło ich położenie i odkryli czas zwłoki — ‘Choć [widzenie] zwleka, czekaj na nie’. W swojej miłości do natychmiastowego przyjścia Chrystusa przeoczyli zwłokę widzenia, która była obliczona na to, by objawić prawdziwie oczekujących. Znów mieli wyznaczony czas. Jednak widziałam, że wielu z nich nie potrafiło wznieść się ponad swoje dotkliwe rozczarowanie, aby osiągnąć ten stopień zapału i energii, który cechował ich wiarę w roku 1843.”

W wypełnieniu przypowieści milerianie "przeoczyli zwłokę widzenia," lecz zostali "znowu" "skierowani do swoich Biblii, aby badać okresy prorocze. Ręka Pana została zdjęta z liczb, a błąd został wyjaśniony." Daniel został skierowany do Biblii, a "ręka Pana" została zdjęta z "okresów proroczych," i gdy Daniel, jako ten, który czyni, a nie tylko słucha, przez czynną wiarę dowiódł, że rozumie przesłanie Jeremiasza i Mojżesza, wypełniając wskazania zawarte w Księdze Kapłańskiej, rozdziale dwudziestym szóstym, oraz stosując środek zaradczy i rozwiązanie stanu rozproszenia ludu Bożego, wówczas "wyjaśnienie," zostało Danielowi dane.

Gdy sto czterdzieści cztery tysiące wypełnią czas zwłoki z przypowieści w jej ostatecznym i najdoskonalszym wypełnieniu w czasach ostatecznych, uczynią to w czasie, gdy "kształtowanie się obrazu bestii" będzie ich wielką próbą.

Będziemy kontynuować te rozważania w następnym artykule.

„Gdy owoc dojrzeje, natychmiast przykłada sierp, bo nastaly żniwa.” Chrystus z utęsknieniem czeka na objawienie się samego siebie w swoim Kościele. Kiedy charakter Chrystusa zostanie doskonale odtworzony w Jego ludzie, wtedy On przyjdzie, aby upomnieć się o nich jako o swoich. Lekcje pogładowe Chrystusa 69.

To mrok błędnego pojmowania Boga spowija świat. Ludzie tracą wiedzę o Jego charakterze. Jego charakter został źle zrozumiany i opacznie zinterpretowany. W tym czasie ma być ogłoszone orędzie od Boga, orędzie oświecające swym wpływem i zbawcze swą mocą. Jego charakter ma zostać objawiony. W mrok świata ma zostać rozlane światło Jego chwały, światło Jego dobroci, miłosierdzia i prawdy.

Oto dzieło, które prorok Izajasz nakreślił słowami: "O Jerozolimo, zwiastująca dobrą nowinę, podnieś swój głos z mocą; podnieś go, nie bój się; powiedz miastom Judy: Oto wasz Bóg! Oto Pan Bóg przychodzi z silną ręką, a Jego ramię będzie sprawować panowanie; oto Jego zapłata jest z Nim, a Jego dzieło przed Nim." Izajasz 40:9, 10.

"Ci, którzy oczekują przyjścia Oblubieńca, mają mówić ludziom: 'Oto wasz Bóg.' Ostatnie promienie miłosiernego światła, ostatnie orędzie miłosierdzia, które ma być dane światu, to objawienie Jego charakteru pełnego miłości. Dzieci Boże mają objawiać Jego chwałę. Własnym życiem i charakterem mają ukazywać, co łaska Boża dla nich uczyniła." Przypowieści Chrystusa, 415.